

NEW ADULT

Od autorky #1 *New York Times* bestselleru

Návod na vraždu pro hodné holky

JEN PĚT
PŘEŽÍJE

HOLLY
JACKSONOVÁ

COSMOPOLIS

JEN PĚT
PŘEŽÍJE

HOLLY JACKSONOVÁ

Holly Jacksonová dále vydala:

Návod na vraždu pro hodné holky

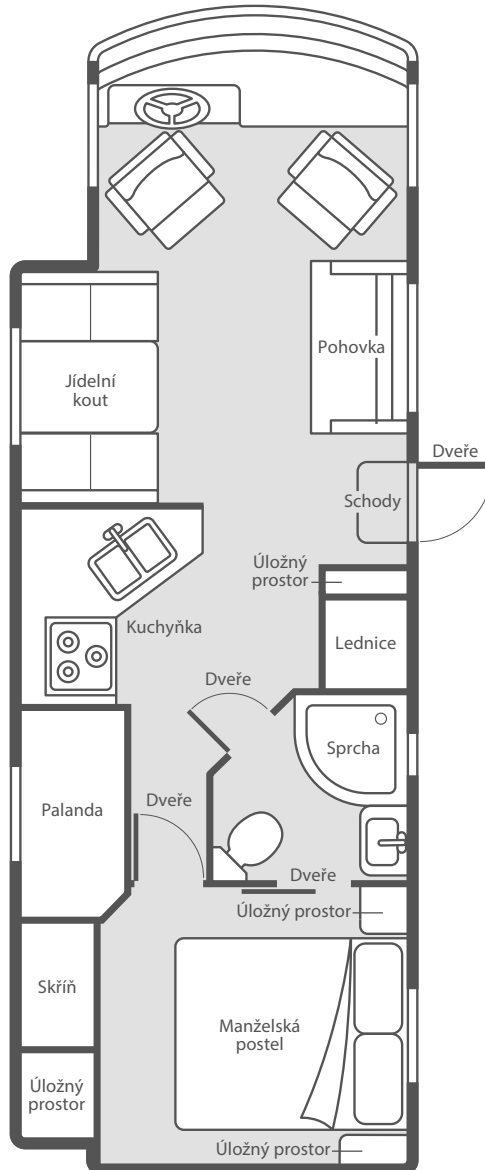
Hodná holka, zlá krev

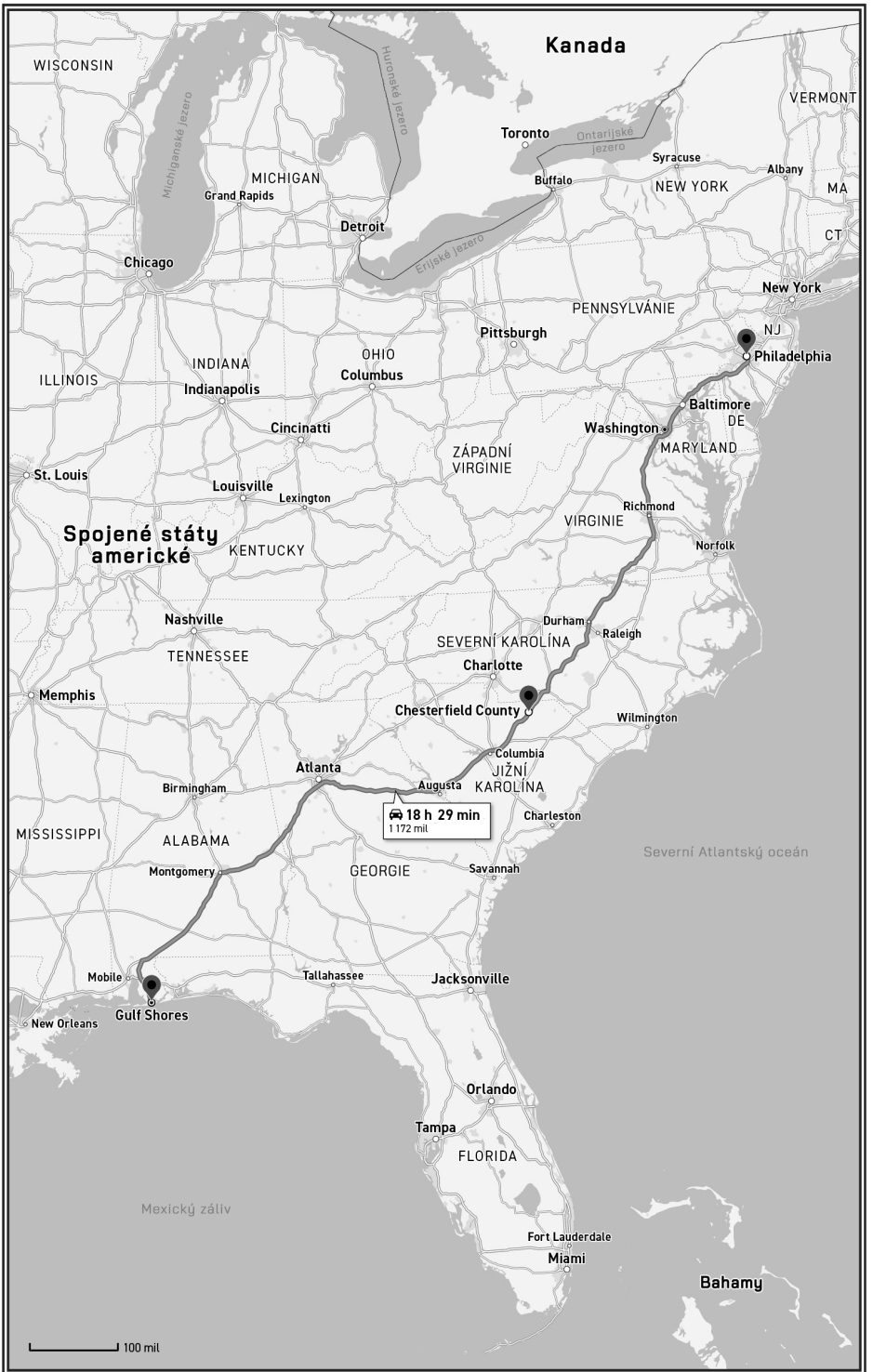
Mrtvá holka, dobrá holka – část první

Mrtvá holka, dobrá holka – část druhá

*Harrymu Collisovi,
který je ve svých sto letech
nejspíš nejstarším čtenářem
young adult literatury na světě...*

THE GETAWAY VISTA 2017 31B PLÁNEK

22:00

Jedna

Objevit se a zmizet. Bílá a černá. V jednu chvíli tady, a v další už ne. Její tvář v okně. Mizela ve světle blížících se světel aut a objevovala se ve tmě za sklem. Zase zmizela. Okno si její tvář vzalo pro sebe. No dobře, však si ji klidně může ponechat. A zpět, ani okno ji nechtělo.

Její vlastní odraz zíral skrz ni, ale sklo a tma ji nezpodobňovaly zcela věrně, detaily se rozmlžovaly. Hlavní rysy ovšem vidět byly: příliš bledá pleť a tmavě modré oči posazené daleko od sebe, které nepatřily jen jí. *Jste si tak podobné*, slýchávala často, častěji, než by jí bylo milé. Teď už jí to nebylo milé ani trochu, dokonce na to nechtěla ani pomyslet. Jenže když se něco snažíte ignorovat, je to o to těžší.

Red sklouzla pohledem k autům v pruhu vedle nich a pod nimi. Něco jako by bylo špatně. Auta seshora z okna působila jako příliš malá, ale Red si nijak větší nepřipadala. Sledovala modrý sedan, jak se k nim blíží a chystá se je předjet, a tak mu očima pomáhala kupředu. A je to, kámo. Přímo před tuhle jednatřicet stop dlouhou plechovku řítící se po dálnici. Musela náhle myslet na to, že jedou po hlavním tahu, přestože většinu aut vlastně nikam nic netáhne.

„Red?“ Myšlenky o tahu a táhnutí jí přerušil hlas naproti ní. Maddy se na ni dívala v tlumeném vnitřním osvětlení a kolem pís-
kově hnědých očí se jí krabatila kůže. Pod stolem zlehka vykopla
nohou a trefila Red do holeně. „Zapomněla jsi snad, že spolu něco
hrajeme?“

„Ne,“ odpověděla, ale ano, zapomněla. Co že to vlastně hrály?

„Dvacet otázek,“ prohlásila Maddy, jako by jí četla myšlenky.
No, však se znaly celý život. Red měla náskok jen sedm měsíců
a nic moc s ním nesvedla. Možná že se Maddy za celý ten čas, za víc
než sedmnáct let, naučila číst jí myšlenky. Red vážně doufala, že to
tak není. Měla v hlavě věci, které nikdy nikdo nesmí vidět. Nikdo.
Dokonce ani Maddy ne. Obzvlášť ne Maddy.

„Jo, já vím,“ odtušila Red a pohledem doputovala na druhou
stranu karavanu, ke dveřím ven a k pohovce – momentálně pohovce,
na níž budou s Maddy dnes v noci spát. Red si nemohla vzpome-
nout – na které straně Maddy radši spí? Sama totiž nedokázala spát
jinak než na levé straně postele, a právě když se taky snažila, aby
si přečetla odpověď v kamarádčině hlavě, koutkem oka zachytila
venku ve tmě zelenou ceduli, jak mizí nad předním sklem.

„Na té ceduli byl Rockingham, nebudeme už teda brzo sjíždět?“
promluvila, ale ne dost nahlas, aby ji zaslechl někdo vepředu, kde
by to jistě bylo užitečnější. Nejspíš se ale stejně pletla, a tak bude
lepší mlčet. Po téhle silnici jeli už celou hodinu, dálnice I-73 se
změnila v I-74 a pak v US 220, aniž to někoho nějak zvlášť zajímalo.

„Red Kennyová, soustřeď se.“ Maddy lusкла prsty a na tváři se
jí objevil náznak úsměvu. Na obličejí se jí ale nikdy úplně neobje-
vily žádné záhyby, ani když se usmívala od ucha k uchu. Pleť měla
jako smetanu, hebkou a čistou tak, že to vůbec nemělo být možné.
Kvůli tomu vystupovaly pihy na Redině tváři o to výrazněji, když
stály bok po boku na fotkách. Doslova bok po boku, protože měřily

téměř nachlup stejně, až po nejvýše položený vlásek na hlavě, ačkoliv Rediny vlasy byly spíš tmavší blond, zatímco Maddyiny zase více světle hnědé. Odlišovaly je sotva jeden dva odstíny. Red si vlasy vždýcky stahovala vzadu a vepředu jí zůstávala jen ofina, kterou si ustříhla sama kuchyňskými nůžkami. Maddy je měla rozpuštěné a hezky učesané. Konečky jí měkce splývaly tak, jak se to Red nikdy nepodařilo. „Já se ptám a ty si máš myslet osobu, místo nebo věc,“ napovídala Maddy.

Red pomalu přikývla. No, i kdyby snad Maddy taky chtěla spát nalevo, aspoň že nejsou na palandě.

„Zeptala jsem se už na sedm věcí,“ pokračovala Maddy.

„Super.“ Red si nemohla vzpomenout, co si vlastně myslela. Ale vážně, jeli už celý den. Z domova vyrazili asi před dvanácti hodinami, tak už by všechny ty hry na cesty mohly stačit. Red se nemohla dočkat, aby to už skončilo, aby se mohla vyspat, ať už nalevo, nebo napravo. Jen to musí protrpět. Zítra touhle dobou by měli dorazit do Gulf Shores a setkat se tam se zbytkem kamarádů. Takový byl plán.

Maddy si odkašlala.

„A co jsem ti odpověděla, prosím tě?“ zeptala se Red.

Maddy vydechla, a znělo to jako něco mezi uchichtnutím a povzdechem, těžko říct. „Šlo o osobu, ženu, ne vymyšlenou,“ odpověděla a odpočítávala si to na prstech. „Někdo, koho znám, ale není to ani Kim Kardashian, ani ty.“

Red vzhlédla a snažila se v prázdných koutech paměti vypátrat, o koho šlo. „Ne, promiň,“ hlesla, „zapomněla jsem to.“

„Fajn, tak začneme znova,“ prohlásila Maddy, ale vtom se z malé koupelničky vypotácel Simon a zachránil ji před další Organizovanou zábavou, s. r. o. Karavan právě zrychlil, a tak ho dveře koupelny praštily do zad.

„Simone Yoo, tys tam byl celou tu dobu?“ zeptala se znechuceně Maddy. „Stihly jsme si zahrát už dvě kola.“

Simon si odhrnul černé vlnité vlasy z obličeje a nejistě si přitiskl prst na rty. „Ššš, o tom dáma nikdy nemluví.“

„Tak zavři ty dveře, proboha!“

Simon to udělal, ale nohou, snad aby tím něco dokázal nebo co, jenže při tom málem upadl, jak se řítili po dálnici a právě někoho předjížděli. Neměl už brzy přijít jejich sjezd? Možná by měla Red něco říct, ale teď pozorovala Simona, jak se potácí kupředu a opírá se o maličkou kuchyňskou linku za ní. Pak se nemotorně sesunul vedle ní na lavici a koleno se bouchl o stolec.

Red si ho prohlédla: zorničky v tmavých kulatých očích byly příliš velké a vpředu na tmavě modrozeleném tričku s Eagles měl podezřelou mokrou skvrnu.

„Ty už ses opil,“ prohlásila skoro ohromeně. „Myslela jsem, žeš měl tak tři piva.“

Simon se naklonil, aby jí zašeptal do ucha, a Red z jeho dechu ucítila ostrý kovový pach. Nemohla si ho splést, protože tak vždycky poznala, že jí táta lže. *Ne, dneska jsem nepil, Red, přísahám.* „Ššš,“ šeptl Simon, „Oliver vzal tequilu.“

„A ty sis prostě nalil?“ zeptala se Maddy, která ho zaslechla.

Místo odpovědi Simon zvedl ruce zaťaté v pěst a vykřikl: „Jarňáky, bejby!“

Red se zasmála. A vlastně by se mohla prostě jen zeptat. Možná by Maddy nevadilo dneska spát napravo, nebo třeba by jí to nevadilo celý týden. Vždyť se může zeptat.

„Oliver nemá rád, když se mu lidi hrabou ve věcech,“ prohlásila Maddy tiše a přes rameno se podívala na bratra, který seděl jen kousek za ní na sedadle spolujezdce a hrál si s čudlíkem rádia, zatímco si povídal s Reynou za volantem. Těsně za Oliverem s Reynou stál

Arthur, a když zachytil Redin pohled, maličko se pousmál sevřenými rty. Ale možná ten úsměv patřil Simonovi.

„Hej, je to můj karavan, takže si nárokuju všechno, co je v něm,“ škytl Simon.

„Je to karavan tvého strýce.“ Maddy zřejmě měla potřebu ho opravit.

„Neměl jsi mít dneska taky službu za volantem?“ zeptala se Red. Plánovali, že se o řízení podělí všichni. Sama řídila první dvě hodiny, aby to už měla za sebou, takže je musela vyvézt z Philadelphie na I-95 a pak pokračovala, dokud se nezastavili na oběd. Arthur seděl celou dobu vedle ní, v klidu ji navigoval, jako by dokázal vytušit, kdy uvadá její pozornost nebo kdy panikaří kvůli velikosti karavanu a kvůli tomu, jak z té výšky všechno vypadá malinké. Zjevně se tu všude vyskytovali lidé, co umějí číst v hlavách druhých. Ale Arthura přece znala jen asi šest nebo sedm měsíců, to nebylo fér.

„Vyměnil jsem si to s Reynou,“ odpověděl Simon, „vzhledem k těm pivům, co už jsem vypil.“ Rošťácky se na ni usmál. Vždycky se dokázal ze všeho vyvléct, byl neskutečně vtipný a pohotový. Člověk se na něj nedokázal dlouho zlobit. No, Maddy to dokázala, když se hodně snažila.

„Hele, Reyna je fakt super,“ zašeptal Simon k Maddy, jako by měla nějakou zásluhu na suprovosti bratrovy přítelkyně. Maddy se ale i tak usmála a lichotku přijala s ohlédnutím na ty dva, dokonalý páreček, dokonce i když teď seděli zády k nim.

Nastala jakási odmlka, a tak by teď byl vhodný čas, aby se Red zeptala, než na to zapomene.

„Hele, Maddy, s tou pohovkou –“

„Sakra!“ zepředu sykl nepříjemným tónem Oliver. „Tohle je náš exit. Přejeď tam, Reyno. Teď, TEĎ!“

„Nemůžu,“ bránila se Reyna. Najednou působila zmateně. Nervózně se dívala do zrcátek a vyhodila blinkr.

„Oni ti uhnou, jsme větší, prostě jeď,“ nařídil Oliver a natáhl se, jako by snad chtěl vzít za volant sám.

Ozvalo se něco mezi skřípěním a pískáním, zvuk však nevydával karavan, nýbrž Reyna, která tím obřím kolosem přejížděla do jiného pruhu. Naštvaný chevrolet hlasitě zatroubil a chlap za volantem zvedl prostředníček a vystrčil ho z okénka. Red dělala, jako by ho chytila a uložila si ho jako poklad do náprsní kapsy kostkované modrozluté košile na věky věků.

„Jeď, jeď, jeď!“ štekal rozkazy Oliver a Reyna znovu strhla volant doprava. Sjet se jim podařilo na poslední chvíli. Další zatroubení, tentokrát od rozružené tesly, kterou nechali za sebou na dálnici.

„Mohli jsme sjet na příštím exitu a pak vymyslet, kudy dál. Od toho snad máme Google mapy,“ odtušila Reyna podivně uskřípnutým hlasem, jako by slova cedila přes zaťaté zuby, a pak zpomalila. Red ji ještě nikdy předtím neviděla vynervovanou ani naštvanou, vždycky se usmívala, a pokaždé, když se zahleděla Oliverovi do očí, ještě víc. Jaké to vůbec je, zamilovat se? Nedokázala si to představit. Proto je občas pozorovala, učila se příkladem. Jenže se měla asi ozvat kvůli tomu sjezdu o něco dřív, ne? Skoro celý den to zvládali, aniž kdokoliv musel zvednout hlas. A tohle byla její chyba.

„Omlouvám se,“ promluvil Oliver a odhrnul Reyně husté černé vlasy za ucho, aby jí mohl stisknout rameno a zanechat jí tam dotek svých prstů. „Jen se chci co možná nejdřív dostat do toho tábořiště. Všichni už jsme unavení.“

Red odvrátila pohled, aby měli trochu soukromí; no, jen tolik soukromí, kolik mohli dostat v karavanu dlouhém jednatřicet stop a s šesti lidmi uvnitř. Ta jedna stopa navíc zřejmě byla nějak důležitá, když se to nezaokrouhlovalo dolů.

Svět na její straně vozidla byl už zase temný. Silnici lemovaly stromy, ale Red je téměř neviděla, ne skrz svůj vlastní odraz a tu další tvář skrývající se pod ním. I od toho pohledu musela odvrátit zrak dřív, než o tom začne příliš přemýšlet. Ne tady, ne teď.

Nákladák před nimi zpomalil, když projel okolo značky s omezením rychlosti, a jeho brzdová světla poskvřnila cestu. Barvou, která ji pronásledovala všude, kam se vrtla, a která nikdy neznamenala nic dobrého. Ovšem silnice pokračovala dál a oni také.

Ale počkat, na cože se to chtěla zeptat té Maddy?

Dvě

Red se v břiše ozvalo podivné zaškrundání, zvuk ukrytý v hukotu kol jedoucích po silnici. Nemůže přece mít hlad, nebo ano? Přestávku na večeři měli sotva před pár hodinami. Jenže ten pocit jako by se hned zdvojnásobil, a žaludek se jí zkroutil, a tak se natáhla pro pytlík chipsů před Maddy. Nabrala si hrst a jeden chips po druhém si opatrně vkládala do úst. Na prstech jí zůstal sýrový poprašek.

„No jo vlastně,“ ozval se Simon, vstal, bokem se vysoukal zpoza stolku a zamířil k palandě za minikuchyňkou, „všichni mi dlužíte sedm babek za ty dobroty, co jsem pořídil na benzince.“

Red se zadívala na zbývající chipsy v dlani.

„Hej,“ naklonila se k ní přes stůl Maddy, „zatáhnu to za tebe, nedělej si s tím starosti.“

Red polkla. Pohled sklopila ještě usilovněji k zemi, aby před Maddy skryla svoje oči. Nedělat si starosti nepřipadalo v úvahu, rozhodně ne pro Red. V nejtemnějších chvílích, kdy si v zimních nocích musela do postele brát kabát přes dvě pyžama a pět párů ponožek, a i tak se stále třásla, si někdy přála, aby byla Maddy Lavoyovou. Aby bydlela v teplém domě, do nějž by patřila, aby měla všechno to, co oni, to, o co ona už přišla.

Přestaň s tím. Ucítila teplo ve tvářích. Stud měl rudou barvu, horkou, stejně jako pocit viny a vztek. Proč si Kennyovi nemůžou doma zatopit čistě vinou a studem? Ale všechno se brzy zlepší, že ano? Opravdu brzy, to byl přece plán, kvůli tomu to všechno bylo. A pak se všechno změní. Jak osvobozující bude prostě moct dělat věci nebo na něco jen tak myslet, aniž by musela přemýšlet o všem dvakrát nebo třikrát a říkat *ne, díky, možná příště*. Nemuset žádnit o extra směny v práci a v každém případě pak přijít o spánek. Vzít si hrst chipsů jen proto, že na ně má chuť.

Red si uvědomila, že ještě nic neřekla. „Dík,“ zamumlala s pohledem stále sklopeným. Další chipsy si už ale nevzala, nepřipadalo jí to správné. S tím divným pocitem v žaludku zkrátka bude muset žít. A možná že to ani hlad nebyl.

„O nic nejde,“ řekla Maddy. No vida, pro ni to tak je. Maddy nemusí nic řešit. Byla ten typ lidí, jimž jde úplně všechno, a to hned napoprvé. No, snad až na to, jak se jednou rozhodla začít hrát na harfu. Tedy pokud není jednou z věcí, které Maddy řeší, Red. Někdy jí to tak připadalo.

„Už jsme v Jižní Karolíně?“ zeptala se, aby změnila téma. To byla zase věc, kterou dobře uměla ona.

„Ještě ne,“ zavolal na ni Oliver, ačkoliv tohohle člena rodiny Lavoyových se neptala. „Za chvíli. Myslím, že na tom tábořišti bychom měli být tak za čtyřicet minut.“

„Juhúúú, jarnáky!“ vykřikl znovu Simon vysokým hlasem a nějakým způsobem se mu v ruce ocitla další láhev piva. Rozevřená dvířka lednice se pohupovala za ním.

„Udělám to,“ promluvil Arthur, a když procházel kolem vrávorajícího Simona v úzkém místě mezi pohovkou a stolem s lavičkami, poklepal ho po zádech. Pak se vrhl dopředu, chytil dvířka lednice a přibouchl je. Jak se otáčel, tlumená stropní světla se mu

odrazila v brýlích se zlatými obroučkami. Red se ty brýle líbily, hezky se vyjímalý na jeho opálené pleti, lemované kudrnatými, tmavě hnědými vlasy. Možná že by sama taky potřebovala brýle, vzdálené objekty se jí poslední dobou nějak rozpíjely a mlžily. Další věc na seznam těch, s kterými si musí dělat starosti, protože s nimi nemůže nic dělat. Zatím. Arthur si všiml, že se na něj s úsměvem dívá, když si prstem přejížděl po nepatrném strništi na bradě.

„Už jste těch *Dvacet otázek* vzdaly, co?“ zeptal se jich obou.

„Red zapoměla, koho nebo co si myslela,“ odušila Maddy a Red přitom blesklo hlavou: Nezapoměla ještě na něco? Na něco, na co se chtěla Maddy zeptat?

„Nechceš?“ Maddy nabídla Arthurovi pytlík s chipsy.

„Ehm, ne, díky.“ Couval od sáčku, až málem zakopl o roh rozkládací pohovky. V očích se mu objevil divný výraz, a když se teď na něj Red dívala, neleskl se mu na čele pot? Normálně si takových věcí nevěšimála, ale tahle ji upoutala. Znamená to snad, že se na něj dívá až moc často?

„Copak?“ zeptala se. „Máš smrtelnou alergii na sýrové křupky?“

„Ne, díkybohu,“ odpověděl Arthur a opatrně se posadil na pohovku.

Aha, jasně, Red se potřebovala Maddy zeptat, na které straně radši spí. Sakra, Arthur zrovna něco řekl a ona neposlouchala. Nejlepší bude pronést jen příhodné: „He?“

„Říkal jsem, že se mi snad aspoň nemotá hlava tolik jako tady Simonovi.“

„Dělá se ti blbě v autě?“ zeptala se. „Teda v karavanu?“

„Ne, to ne,“ zavrtěl Arthur hlavou. „Nejspíš už je dost pozdě na to, abych vám něco takového teď sděloval, ale malé prostory nejsou zrovna moje parketa.“ Rozhlédl se po maličkém prostoru